

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 447/06
29.03.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Јованке Кажић, Браниславе Апостоловића, Миломира Николића и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "ББ", чији је пуномоћник БВ, адвокат, ради поништаја отказа уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог против пресуде Окружног суда у Зрењанину Гж-1. бр. 420/05 од 25.11.2005. године, у седници одржаној 29.03.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Окружног суда у Зрењанину Гж-1. бр. 420/05 од 25.11.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Новом Кнежевцу П1. бр. 120/04 од 22.04.2005. године, ставом I изреке, усвојен је тужбени захтев, па је ставом II изреке поништен као незаконит отказ уговора о раду бр. 182 од 26.03.2003. године којим тужени отказује уговор о раду тужиоцу, и налаже се туженом да тужиоца врати на рад и распореди на радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и способностима. Ставом III пресуде обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 70.500,00 динара са законском затезном каматом од 22.04.2005. године па до исплате.

Окружни суду у Зрењанину је пресудом Гж-1. бр. 420/05 од 25.11.2005. године одбио као неосновану жалбу туженог и првостепену пресуду потврдио.

Против правноснажне пресуде донешене у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију туженог.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 386. ЗПП-а.

Ревизија је неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачке 11. ЗПП-а на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Неоснован је разлог ревизије да је у поступку пред другостепеним судом учињена повреда одредбе члана 375. ЗПП-а, због недостатка оцене навода жалбе туженог. Другостепени суд је дао оцену жалбених навода који су од одлучног значаја, означавајући разлоге које је узео у обзир по службеној дужности, а због којих је и по оцени Врховног суда одлука о тужбеном захтеву законита и правилна.

Директор туженог је дана аа. године под бр. аа1 отказао уговор о раду тужиоцу на основу члана 101. став 1. тачке 3. и 4. Закона о раду, чл. 81. и 85. Статута туженог, Појединачног колективног уговора и на основу члана 12. уговора о раду. Према образложењу датог отказа тужилац је својом кривицом учинио повреду радне обавезе утврђене уговором о раду, тако што је незаконито располагао средствима, које околности су утврђене у кривичном поступку пред Окружним судом у Зрењанину у предмету Кио. 15/03 решењем о спровођењу истраге од 06.02.2003. године, којим је утврђено да је захтев Окружног јавног тужилаштва у Зрењанину основан. Захтевом и решењем о спровођењу истраге се запослени терети за кривично дело злоупотребе службеног положаја из члана 242. став 4. у вези става 3. КЗС у располагању средствима друштва милионске вредности.

Испитујући законитост датог отказа уговора о раду тужиоцу у односу на радње због којих је отказ дат у поступку је утврђено да је истражни судија Окружног суда у Зрењанину 07.02.2003. године донео решење о спровођењу истраге против тужиоца и других запослених код туженог због основане сумње да су извршили кривично дело тако што су искористили положај одговорних лица у предузећу и прекорачили своја овлашћења, тако што су наложили да се током 1998. године, 1999. године и 2000. године ВВ у укупној количини од 1.975.023,00 кг који је био набављен од правних лица у виду накнаде за извршену услугу сушења у силосу предузећа, незапримљен, незаведен у евиденцији као такав, већ да радници књиговодства сачине лажну документацију на основу које су са жиро рачуна туженог подизали готов новац у укупном износу од 2.186.419,50 динара а који су потом присвојили на штету туженог. Против тужиоца је 15.10.2003. године Окружни јавни тужилац подигао оптужницу Кт. 17/03 због више кривичних дела, између осталог због основане сумње да су фалсификовањем службене исправе током 1998, 1999. и

2000. године на основу фиктивних потврда о преузимању ВВ подизали готов новац са жиро рачуна туженог у укупно наведеном износу од 2.173.437,16 динара, а који новац је касније потрошен за исплату зарада запосленима.

Ценећи одлучну чињеницу да је тужени дао отказ уговора о раду тужиоцу 26.03.2003. године због радњи које су у решењу о спровођењу истраге и подигнутој оптужници против тужиоца означене као радње извршења кривичног дела, учињене током 1998. године, 1999. године и 2000. године правилно је поништен као незаконит дати отказ тужиоцу. Независно од околности да ли је тужилац учинио својом кривицом повреду радне обавезе, и да та повреда представља и такво понашање да не може да настави рад код послодавца, што представља законски разлог из члана 101. став 1. тачке 3. и 4. Закона о раду за отказ уговора о раду дати отказ је незаконит јер није дат у року од шест месеци од дана наступања чињеница које су основ за давање отказа. Одредбом члана 104. Закона о раду прописано је да отказ уговора о раду из члана 101. став 1. тачке 1. до 4, 6. и 7. послодавац може дати запосленом у року од три месеца од дана сазнања за чињенице које су основ за давање отказа, односно у року од шест месеци од дана наступања чињеница које су основ за давање отказа. Правилан је став другостепеног суда да за законитост датог отказа није од значаја околност што је тужени отказ дао у року од три месеца од дана сазнања за чињенице које су основ за давање отказа, а по протеклу законом прописаног рока од шест месеци чијим протеклом се губи право на давање отказа независно од тога да ли је субјективни рок почео тећи. Чињенице које су основ за дати отказ тужиоцу наступиле су 1998, 1999. и 2000. године, па дати отказ од 26.03.2003. године није дат у закону прописаном року, због чега је основано усвојен тужбени захтев тужиоца.

Из изложеног неоснован је разлог ревизије да је о тужбеном захтеву одлучено погрешном применом материјалног права.

Одлучујући о ревизији Врховни суд је ценио наводе да је против тужиоца подигнута оптужница због извршених кривичних дела и да радње извршених кривичних дела су истовремено и чињенице које су основ за дати отказ, али налази да ове околности нису од утицаја на правилност и законитост побијане одлуке. Учињено кривично дело на раду или у вези са радом представља законски разлог за давање отказа на основу члана 101. став 1. тачке 5. Закона о раду, а отказ уговора о раду из овог законског разлога послодавац може дати запосленом најкасније до истека рока застарелости утврђеног законом за кривично дело. Да би се из овог законског разлога и у наведеном року могао дати отказ уговора о раду постојање и учињено кривично дело од стране запосленог мора да буде утврђено у правноснажном окончаном кривичном поступку. Без постојања одлуке кривичног суда да је запослени учинио кривично дело на раду или у вези са радом због радњи које представљају радњу кривичног дела може се запосленом дати отказ само на основу законског разлога из одредбе члана 101. став 1. тачке 3. и 4. Закона о раду, и у року прописаном за овај законски разлог а у смислу члана 104. став 1. истог Закона.

О ревизији је одлучено на основу одредбе члана 393. ЗПП-а.

На основу чл. 491. став 4. ЗПП-а („Службени гласник РС“ бр. 125 од 22.11.2004. године) о ревизији је одлучено по правилима парничног поступка која су важила до дана ступања на снагу овог Закона.

Председник већа-судија

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице,

Мирјана Војводић

ст